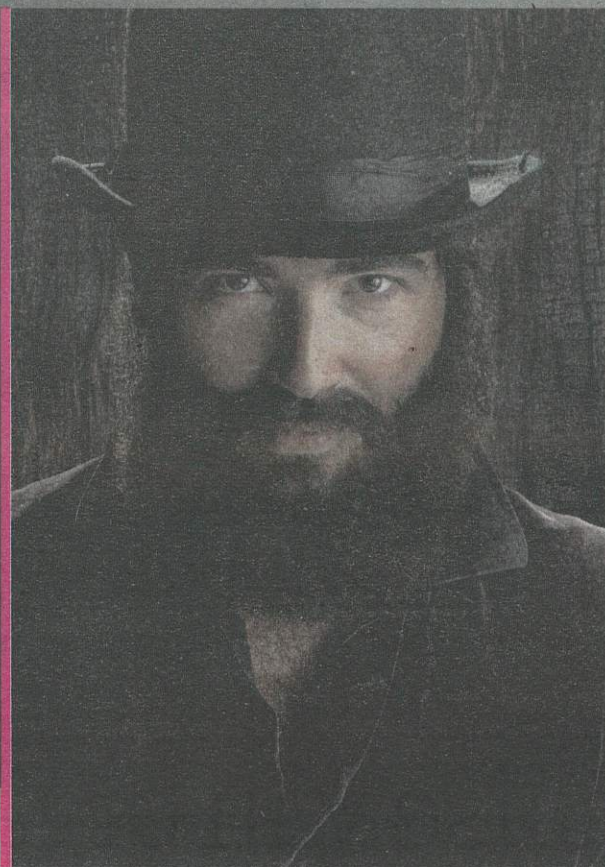

MUSICAL 'BOKKENRIJDERS' INTERVIEW

'Het is duidelijk dat mijn oma dit van boven **op mijn pad** heeft gebracht'

Na *Dagboek van een herdershond*, *Het was zondag in het zuiden* en *Het geluk van Limburg* keert Toneelgroep Maastricht volgend jaar terug met *Bokkenrijders*, de grootste productie tot nu toe. En daarbij hoort een klinkende cast. Met musicalster Milan van Waardenburg en alleskunner Buddy Vedder is dat gelukt.

AMSTERDAM/HEERLEN/
MAASTRICHT
TIM GEURTS

Je moet even goed kijken, want Heerlenaar Milan van Waardenburg draagt een imposante baard deze middag. Zo een die je niet zelf laat groeien, maar die je een ander persoon maakt. Dokter Heinrich Joseph Kirchhoffs in dit geval. Dat is het personage dat Van Waardenburg over een klein jaar vertolkt in de volgende grote spektakelmusical van Toneelgroep Maastricht: *Bokkenrijders*.

Wereldtop

Deze dag worden persfoto's gemaakt en dat is niet iets wat je even snel doet. Al is de 31-jarige Van Waardenburg het wel gewend. Want we hebben het hier over de grootste musicalster van het land. Wie de rol van Jean Valjean krijgt in de Nederlandse versie van *Les misérables* staat op de top van de apenrots. En als je diezelfde rol ook nog op West End in Londen mag spelen... tja, dan behoor je zelfs tot de absolute wereldtop. Minutiekus wordt alles deze middag voorbereid. Moet de dokter een sjaal om of niet? Heeft hij een stok om op te leunen? En hoe moet hij kijken? „Zo wordt hij meer van adel, dat is meer Buddy”, meent de in Kerkrade geboren acteur als hij

een foto ziet. De Buddy over wie hij het heeft, is Buddy Vedder. Die zit even verderop terwijl zijn snor bijgeknipt wordt. De 31-jarige Vedder hoort inmiddels bij de Maastrichter inboedel. Hij speelde al een hoofdrol in *Het was zondag in het zuiden*, is nu te zien in *Het geluk van Limburg* en keert dus volgend jaar terug – samen met de al eerder aangekondigde Suzan Seegers – in *Bokkenrijders*. En o ja, ondertussen werd hij deze zomer ook bij een concert van André Rieu gespot. „Ik kan mezelf geen import-Limburger noemen en dan nooit bij Rieu zijn geweest”, is zijn verklaring.

Reistijd

Op de constatering dat hij niet meer weg te slaan is uit Limburg, reageert hij enthousiast. „Ik wil ook niet meer weg uit Limburg. Als je hier hallo zegt tegen de mensen op straat dan zeggen ze hallo terug. Ik voel me hier helemaal op m'n plek. Dat had ik als kind al, toen ik hier naar mijn opa en oma in Valkenburg ging. En dat heb ik nog steeds.” Al kijken zijn Hilversumse vrienden wel eens raar op als hij weer een project in Limburg aanneemt. „Het eerste waar iedereen in Hilversum over begint, is de reistijd. Maar dat valt allemaal hartstikke mee, ik vind het ook wel meditatief, zo'n stukje rijden. Het is bijvoorbeeld heel fijn

Milan van Waardenburg (boven) speelt dokter Heinrich Joseph Kirchhoffs in 'Bokkenrijders', Buddy Vedder (onder) speelt Alewijn Verbrugge. FOTO BJORN FRINS/ICON STUDIO

om mijn vrienden te bellen als ik onderweg ben. Iets wat ik in de snelheid van het Hilversumse nog wel eens vergeet.”

Vedder gaat volgend jaar in De Geusselt in Maastricht de rol van Alewijn Verbrugge in *Bokkenrijders* vertolken. Als zoon van een rechter heeft hij het goed en komt hij uit een rijke familie. Door de liefde wordt hij gedwongen om te kiezen tussen de bokkenrijders en zijn familie. Al worden de bokkenrijders in de musical niet afgeschilderd – zoals de kerk en adel graag deden – als plunderende en moordende maniakken, maar neergezet als mensen die door honger gedreven niet anders konden dan stelen om te overleven.

In de rol die Vedder gaat vertolken, probeert hij ook iets van zichzelf te leggen. „Wat ik in deze rol herken, is de eeuwige strijd tussen verstand en hart. Je kunt soms uren tobben over een beslissing, terwijl je hart allang keuze een keuze heeft gemaakt. Die strijd herken ik.” Die connectie met een personage is ook nodig, meent Vedder. „Voor *Het geluk van Limburg* heb ik heel erg geworsteld. Omdat het een man is die alleen maar heel naar lijkt. Dan probeer ik toch te zoeken: waar komt het vandaan? Waarom doet hij dit? Elke rol blijft ook anders aan je kleven. In Tony

Manero bij *Saturday night fever* zat het Griekse temperament van mijn moeder. Bij *Zondag in het zuiden* was het meer Buddy de pleaser. Degene die het voor iedereen wil oplossen. En bij Albert van Zuylen in *Het geluk van Limburg* zie je mijn ambitie terug. Ik wil die mijnindustrie laten werken, laten bloeien. Al zou ik dat hopelijk met wat meer menselijkheid doen."

Bestaand persoon

Milan van Waardenburg is ook al volop bezig om zich zijn rol eigen te maken. „Het is voor mij de eerste keer dat ik iemand ga spelen die echt geleefd heeft. Ik heb ook al een paar boeken besteld om over hem te lezen." Die bestaande persoon is dus dokter Heinrich Joseph Kirchhoffs. Een arts die ten tijde van de bokkenrijders (1770) in aanraking kwam met de hongersnood, de stervende kinderen niet langer kon aanzien en besloot om de losse groepjes bokkenrijders bij elkaar te brengen en te laten samenwerken. Die bokkenrijders zijn van ver voor zijn tijd, maar toch wist Van Waardenburg meteen waarover het ging toen regisseur Servé Hermans hem belde. „Hij zei, dit zegt je waarschijnlijk niks. (lachend) Dat bleek toch iets anders te liggen, want mijn oma, een echte Kerkraadse, las mij vroeger altijd voor uit de legenden van de

bokkenrijders. Dan liepen we samen bij Rolduc en vertelde zij de verhalen over die mannen die op bokken voorbij vlogen." Toch is het bijzonder dat iemand die recent nog op West End stond en in de grootste musicals van Nederland speelde, uitgerekend op het toppunt van zijn roem, terugkeert naar Limburg. Al ziet hij dat zelf anders. „Ik stond te springen, echt te springen."

Lijstje

Ten eerste vanwege Servé Hermans. De twee zaten jaren geleden al eens samen in een radioprogramma, het klikte en dus besloten ze: ooit gaan we samenwerken. Iets wat Van Waardenburg altijd onthouden heeft. „Ik heb een lijstje met daarop mensen met wie ik heel graag wil werken. En daar stond ook Servé hoog op. Maar eigenlijk is het nog simpeler. In *Les misérables* spelen was zo'n groot ding voor mij, dat was mijn grote droom. Dat ik die droom nu verwezenlijkt heb, geeft ook rust. Ik merk dat ik nu in een fase zit dat ik vooral kijk naar dingen die ik leuk vind. Spelen met Buddy Vedder stond – tot verbazing van Vedder – ook op mijn lijstje. Want het is echt een zeldzaamheid in het vak dat iemand alle drie de disciplines (zingen, dansen en acteren) uitzonderlijk goed beheerst. En dan ook nog eens

Buddy Vedder (links) en Milan van Waardenburg.
FOTO JEAN-PIERRE JANS

ontzettend leuk blijft. Met Toneelgroep Maastricht een Limburgs verhaal vertellen wilde ik ook nog graag. Dus ik kan veel dingen in één keer afstrepen."

En mocht er nog een restje twijfel zijn dan haalden *Dagboek van een herdershond* en *Het was zondag in het zuiden* dat wel weg (*Het geluk van Limburg* gaat hij pas in november zien). Bovendien zijn er nog die zeshonderd drones en tien paarden om Van Waardenburg over de streep te trekken. Dat alles samen moet per voorstelling zesduizend mensen naar De Geusselt trekken de volgende zomer. „Het theater in Londen waar ik *Les misérables* speelde, had iets meer dan duizend stoelen. Zesduizend mensen per keer is voor mij ook helemaal nieuw. Ik ben zo benieuwd. Waar ik het meeste naar uitkijk? Dat ik paard mag rijden. Dat heb ik zelfs in mijn contract laten zetten, dat ik een paard op mag." Voor Vedder is het samenwerken met Van Waardenburg een avontuur op zich. Weer een grootheid in het vak van wie hij kan leren. Wat hij van Van Waardenburg gaat opsteken, weet hij natuurlijk nog niet, maar over Huub Stapel – zijn tegenspeler in *Het geluk van Limburg* – kan hij dat wel vertellen. „Buddy, het is geen wedstrijd wie als eerste bij het einde van de zin is.' Dat is het belangrijkste dat hij mij geleerd heeft. Want ik praat vrij snel. Huub

kan zinnen juist heel goed neerzetten. Dat ze ook echt aankomen bij het publiek."

Huis

Dat dingen leren in Limburg mag wat hem betreft nog wel even doorgaan. Sterker nog, we moeten niet gek opkijken als Vedder ooit nog een huis koopt in onze provincie. „Als er financieel een keer ruimte komt voor een tweede huis, dan zou ik dat graag hier ergens neerzetten. Ik voel me hier echt thuis." Iets wat misschien nog wel vanzelfsprekender ook voor Milan van Waardenburg geldt. Al kwam hij recent door zijn drukke agenda juist wat minder in Limburg dan gehoopt. Dat gaat volgend jaar dus veranderen en zal te merken zijn, want het moet gek lopen wil zijn familie niet massaal uitrukken. Al zal zijn oma daar niet meer bij zijn, uitgerekend degene die hem leerde over de bokkenrijders. „Ook *Les misérables* heeft ze nooit kunnen zien. Heel jammer. Maar ze krijgt het wel mee van boven hoor. Mijn oma was een actrice in het amateurcircuit toen ze jong was. Toen ze kinderen kreeg, is ze daarmee gestopt. Daarom sta ik ook altijd op het podium met haar in gedachten. En toen Servé voor *Bokkenrijders* belde, dacht ik meteen; het is wel heel duidelijk dat mijn oma dit van boven op mijn pad heeft gebracht."

“
Waar ik het meeste naar uitkijk? Dat ik paard mag rijden.

Milan van Waardenburg